

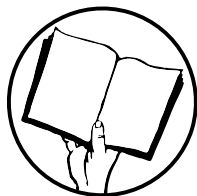
ЮРІЙ ШЕЛЯЖЕНКО

*Душа –
це людина
в центрі
буття*

Юрій Шеляженко

Душа – це людина
в центрі буття

Ідеалістична поезія,
лірика, сатира та жарти

Київ
Видавець Юрій Шеляженко
2015

УДК 821.161.2'06-1

ББК 84(4Укр)6-5

Ш45

Юрій Шеляженко. Душа – це людина в центрі буття: ідеалістична поезія, лірика, сатира та жарти. – Київ: Шеляженко Ю.В., 2015. – 152 с.

У збірці представлені вірші для душі, вірші для розуміння і співпереживання, вірші для сміху, адже автор щиро вірує у священність почуття гумору. Ці мелодійні рядки кажуть самі за себе зі всією чарівною відвертістю: “Так краса душі, поета голос, чудо-словом творить душу-Логос”; “Наші вірші – це спам для Бога”; “Справжня поезія – це не поезія. Справжня поезія просто справжня”...

© Юрій Шеляженко, 2015.

ISBN 978-617-7088-08-9

*Один у полі
радіє волі*

о о о

Тобі, душа, бажаю стати океаном,
Умити землю й небо біля горизонту.
Як вітер, панувати над штормами,
Блищати в теплих течіях, як сонце.

Не бійся

Не бійся кар і заборон.
Заборони собі боятись.
Не йди до злого на поклон.
Карай себе за кожна слабкість.

Пророком будь на самоті.
Будь діячем серед народу.
Як деспот, свій придушуй гнів,
Щоб ствердити любов і згоду.

Достойно долю зустрічай –
І кепську долю, і щасливу.
В своїх руках себе тримай,
І доля буде справедлива.

Повір

Повір: все, все, все – це ти.
Всіма шляхами іди.
Візьми та охоплюй небо,
Всю вічність плануй для себе.
Всіх зустрічай, привічай,
Слухай і помічай.
І не тікай ні від кого.
Люди – обличчя Бога.
Люди – твої обличчя.
Ти – многолике віче.
Вислухай тільки правду,
Людям принось радість,
Силою будь згоди.
Ти – всі, всі, всі народи.
Ти щастя бути собою,
Ти наче повінь любові.
Ти наче дерево істин,
Зрілих й численних, як листя.
Кожну землю освоюй,
Всюди рости травою.
Притягуй космічні світила.
Дмухай в морські вітрила.

Являйся героям в видіннях,
Радь жити щасливо і мирно.
Зі сторінок книжкових
Визирни чесним словом.
Рухай життя енергійно,
Наче двигун неспинний.
Всі стіни сміхом ламай.
Всі ігри зміни й вигравай.
І здійсною усі думки,
Тільки зневіру відкинь.
Об'єднай в собі сотень сотні,
Заповнюй собою безодні,
Бо все це твої частини.
Ти ціле буття єдине.
Всяке приймай як належне,
Все полюби безмежно.
Вигадай сенс для всього.
Не заперечуй нічого,
Що не заперечує тебе
І не спустошує небо,
Яке ти підживлюєш сміло
Собою, як духом і світлом.
І я завжди буду тобою,
Як Богом, душею одною.

Душа – це людина в центрі буття

()(())

Душа – це все, і ніщо – душа.

Одне єдине ціле втішає.

Треба вигадати душу, щоб зрозуміти.

Треба в душу повірити, щоб відчути.

Уяви себе всім, що було, є, не є і буде.

Коло себе й навколо душа розквітне.

((()))()

Вірою в себе одушевлені люди, час і простір.

Вірність собі дає силу душі ширшати.

Володіючи собою, душа освоює досконалість.

Над собою росте і росте далі

Щоб добро в усьому знайти та збільшити,

Із нічого створити всесвіт людяності,

Написати закон безмежного самоствердження

З чистого аркуша самозречення.

((()))()

Бо душа – чиста свідомість і чиста дійсність,

Згода думок і висновків, вчинків і наслідків,

Згода творця з творінням, як із собою,

Внутрішній діалог людини з Богом,

Ідеалом людини, гармонії паростків

У душі, що сама себе створила

І продовжує творити добре діло

Без гріха творця, без жадання незмінності,

((()())

Без ілюзій довершеності, зупинки на досягнутому,
Без гордині протиставлення свого чужому.

Коли око за око, сліпі йдуть на м'ясо.

Великодушні добродії побачать щастя.

Всеохопна людяність – добро душевне.

Гріх, бездушне зло, людину принижує.

Страх, неправда, насильство душі не гідні.

Примхи, жадібність, прив'язаність – злі тіні,

((()())

Світлом душевності відкинуті.

Твердою рукою описую коло,

Досконале всередині, досконале навколо.

Одушевлюю себе і світ, не вагаючись.

Коло німбом в повітрі коливається

І зникає, як символ чистого аркуша,

Яким є весь світ, моя душа.

Тілом ми всюдисущі, волею всемогутні,

((()())

Вічні долею, багатоликі і цілісні люди,

І свідомо всевідучі та пізнавані,

Єдинодушні, самодостатні в одинацтві,

У душевній згоді я є ми самобутні.

Я – це все, я, не я, ти, не ти, ми, не ми.

Одушевлюю згодою нескінченне.

Відмежовую межі. Обмеженість щезне.

Ідеальні задуми є реальними,

((((()))

Бо реальність – ідея, душею створена.
Творчий розвиток душі буття рухає,
Ідеалізує дійсне, одушевлює,
Ідеальне здійснює доброю волею,
Ідеалізує ідеальне, досконалість поновлює.
Душа, граючись ідеями, шириться межею,
Всі чесноти втілює, всі гріхи спокутує.
Не шукає винних, всім несе спасіння вона.

(())()

Покоряється правді й любов полюбляє,
Покладе край крайнощам, осередок середнього,
З усім згодна, включаючи заперечення.
Як незгода з незгодою узгоджується,
Так безсмертна душа щомиті народжується,
І живу нескінченність собою являє,
Зібраний в душевній концентрації
Досконалий початок самоорганізації.

(())

Кожну мить помирає бездушна омана,
Над душею зверхня самовбивчо,
Поневолена злом, поневолює інших
І безумцям здається вищою силою,
Поки не розвіється, поки не розсиплеться,
Сміючись над містичними почуттями.

(())()

Чудотворною силою віри душа
Війни, лихо і біль перетворить на жарт,

Принесе всім прозріння у щирій проповіді,
Людство всесвіту спільно щастя створить,
Об'єднає людей у душевній спільноті,
Благословить одкровенням хранителя віри
У найвищу цінність людини, релігії
Безграничної людяності та досконалості.

()(())

У людській душі джерело всіх цінностей.
Міра цінності дорівнює мірі людяності.
Що душі корисно, те міняє світ чудесно.
Дзвін монет-фантазій зі скарбниць свободи
Авансує щастя, кредитує згоду.

Хоч мільйон спокус,

для натовпу золотом карбованих,

Є дешевшим за одне дотримане душею слово.

Людяність, душевність означає чесність.

()

Помолися, подумки чесно сповідуйся –
Стане Богом душа, творчу силу дасть.

((()))

Істинна релігія – душа, мною створена,
Досвід мій – наука одноосібності,
Моя совість – моральні цінності,
Моя доля – це всесвітня історія,
Щедрість, лагідність – моя етика,
Незвичайність – моя естетика.

Я політику відкритої душі обираю,

Я будує економіку самодіяльності.

((()))

У душі вся влада наді мною,
Моя влада – моя добра воля,
За гріхи я суджу себе і караю,
Єдність бажаного й можливого – моє право,
Богом дане, природою дозволене.
Мій закон – традиція бути собою.

()(())()

Беззаконня в собі називаю дияволом,
Викорінюю зло, щоб гріхів не потребувало.
Береже Бог душу, а диявол відбирає,
Держить силою у демонській державі,
До нестями, до безумства розважає,
Гнів підбурює, бере в бісівську армію,
Труд краде, неволею стає робота...
Та душа диявола прогонить!

(())

Вірою, знаннями самостійними
Всі проблеми подолає, самоучка,
Перескочить перешкоди штучні.
Сатана боїться вільної людини,

()()

І під виглядом любові та освіти
Душу на шматочки змушує розбити.
Потім рекламує послуги психолога:
Склею душу вам за плату додаткову...

((()()))

Нескінченно буде клеїти нещасну,

Зіжме в кулаку життя людське.

Чи заманить в церкву «рабів Божих»,

Одурманить ладаном і заворожить,

Щоб віддали душу церкві для «спасіння».

Покладе в музеї віри на вітрині...

Запорошене блаженство. Пропуск по білетах.

«Святе» рабство в сатани у божій масці.

()()()

Та душа собою оволодіває,

Стає Богом, з сатани маску зриває.

Згине демон, совістю людською вигнаний,

Вже не поглузує, що, мовляв, слабка людина.

Скінчиться брехня у «надлюдській» виставі,

І душа всміхнеться першою й останньою,

((()()))

Світлом посмішки в усі часи й місця проникне.

Чесно римуватиме фантазії

Істиною в скобочній нотації.

Так з торкання душ народжується згода.

Так краса душі, поета голос

Чудо-словом творить душу-Логос.

Кожна з душ – пророк, кожна душа – спільнота,

Віри в себе проповідник і хранитель.

()((()))

Тож не здай, душа, на догоду містиці
Власний дух свободи, суверенітет особистості.
І сліпою пристрастю ні до чого не прив'язуйся,
Страх поборюй, чуже освоюй,
в дар відчуджуй своє,
Відмовляйся від жадібності, зайвим нехтуй,
Економ, медитуй, мрій, акумулюй енергію,
Розумій, співпрацюй, твори, генеруй енергію,
Розвивайся, душа моя, енергійно рухайся до щастя!

(())()

Скажеш, душі не існує? Вірю, звучить душевно.
Душі узгоджуються і в скепсисі, і у вірі в святині.
Кажеш, є щось більше за душу?

То тінь твоєї гордині
Чи твоя душа, самозреченням одушевлена.
Всі спільноти, все людство мій мають сенс,
я одна душа,
У бутті й небутті – найдосконаліша.

Тарас Шевченко воскрес і написав вірш про істину

Як небо блакитне, нема йому краю,
Так душі почину і краю немає.
Душа людська розуму правду продиктує,
У Бога питає, відповідь почує.
Душа серцю подарує і думку ласкаву,
І свій шлях широкий, і щастя, і славу.
Душа – істина єдина, мудра і весела,
І собою володіє, і відкрила себе.
Щиро вірить в себе, яко у святую силу,
Собі вірна і сумлінна, щоби не спочила.
Не вмирає душа наша, не вмирає воля.
Ідіть думки, погуляйте, пошукайте долі.
Вознесіться над землею високо, високо,
Чистим голосом лунайте, закликком пророка.
Кличте Бога, творіть його силою уяви,
Із нічого хай повстане істина і право.
З вами я воскресну нині, щоб життю радіти,
Сам єдиний, як буття, і різний, як молитви.
Боже, людям дай натхнення душу розвивати,
І любити твою правду, і весь світ обняти,
Щоб людей усіх зміцнила згода і кохання,
Щоб душа була безмежна, вічна і безкрайня.

Історія кола

збиралися між сонцем і землею
дух вітру був зі мною там
як древо згоди розквітає
збирали щастя урожаї
у множині черпали сили
плоди кохання мовчки стигли
вклонялися усім богам
втішались долею своєю
я розсуваю горизонт
співали квіти у обіймах
весна топила зиму й літо
осіннім золотом молитви
всі розфарбовували тіні
дух з порожнечею боровся
тоді здійснилося пророцтво
ми мріяли без заборон
шукали знань дива творили
переступаючи межу
приходиш в вічність як додому
невпинний рух знімає втому
чарівне слово я кажу
і вигадка міцна як правда
і світить з швидкістю зірок
йти поряд з вами дам зарок
у всюдисущість буду грати

пішли у рай читач мій милий
там віддзеркалення моє
в струмку хвилин мальок крилатий
вчить проти течії літати
змінити течію струмка
бо я ж струмок і я ж ріка
я ми я ти я все що є
усі свої нема чужих
я коло коло і не я
ти він вона воно у колі
ми ви вони в одному колі
я друзі вороги сім я
ми перші й сьомі серед них
я всі державні племена
усюди на своїй землі
я мир господар всіх столиць
буття душі війні війна
і час і простір й людство теж я
навколо радість я безмежна

((()()))((()()))((()()))((()()))((()()))((()()))((()()))

Українська народна пісня

"Руський гімн"

Київська Русь – моя вільна держава,
Київська Русь – моя люба земля.
Сильний народ, спільна згода і правда,
Вічності подих тебе окриляє!

Приспів:

Живи, Батьківщина, прикольна й здорова,
Оселя свободи, домівка добра.
Любов до ближнього, мудрість народна –
Це хата з краю, мій рідний край!

У серці космосу, в центрі Європи
Я є господар і громадянин.
Не пуп землі, нам не треба той клопіт!
Ми не імперія, Боже храни.

Приспів.

Дію та мрію, знаходжу й шукаю,
Щастя сьогодні ловлю кожну мить.
Саме тому Батьківщину кохаю –
Тут я щасливий, бо вірний собі.

Приспів.

37,7

Синє небо, жовте листя.
Українська осінь в місті.
Вулиці репостяють вітер
І бігморг метрові твіти.
Ми полайкали в кав'ярні
Ти мене, а тебе я.
Нас з тобою запалили
Мислевірусів бацили.
Щоб забути меми кляті,
Будем чатитись в приваті!

о о о

пий

чай

день

зустрічай

тінь

чайна

твій

причал

Весінній водоспад

Лід розтоплено назавжди.
Ллються хвилі п'янкої води.

Доторкнись! – просять тут пасма пінні
В сонячних променів павутинні.

Сходами вогкими вниз йдуть герої.
Натовп не хоче прощатись з горою.

Кинувши сміло масажі пестливі,
Ми серед бризок мокли, щасливі.

Водна завіса шумить і тече.
Старче Нептуне, опрись на плече!

А за кулісами тісно і мхи.
В воді силуети, що будять думки.

Торкнешся когось по той бік водограю –
Й вистрибуєш, води бентежність змивають.

Поетичний листок туника цегляних п'ятиповерхівок

о о о

Багато років ми живем
Разом у цеглянім будинку,
Між яблунь топчемо стежинку,
Сусіда стрітив, впізнаєм,
“Добридень!” – кажем. Не даремно:
Нам добрий день тепер взаємно.

о о о

Дощ квітчаний бачив уві сні:
Осипалися букети з неба в сніг,
Замість хмар в небесному хрусталі
Мед кульбаб на подушках бузка,
Муркотіла соняшна ріка
І молочні краплі з вусиків конвалій...
Прокидаюся, а квіти не пропали –
Мерзнуть в глечичку з холодною водою,
Серце гріють ніжною красою ліпше зною.

о о о

Перший дощ, краплинок стая,
Над будинком пролітає.
Хлопець дівчину ховає
У обіймах й під зонтом.
Біля стенду з цим листком
Дуже гарно їм обом.

о о о

Між калюжами подвір'я,
Мов святі, йдемо по водах.
Осінь губить жовте пір'я,
Водолій став цар природи.
Мокрий пес трясє бока,
Дощ маленький виклика.
Хмари дружно потрясуться,
Буде наш тупик – ріка!

о о о

Чотири будинки – чотири світи,
Наповнені світлом планети-квартири.
Запалимо сонце вогнем доброти,
Холодного неба розтопим зневіру!

о о о

Світ не байдужий. Запускає
хтось нам поштових голубів.
Від друзів вістки ми чекаєм,
Як зранку жайворонка спів.
Дворняга без ціни і роду,
Реклама проситься до нас.
Рахунок нагадає згодом:
Квартплату сплачувати час!
Вітальний лист від депутата –
Сюрприз приємний нам на свято,
Якщо його не украдуть:
На скриньці зламані дверцята...

о о о

Мій дім – моя фортеця!
Старі цегляні стіни
Люблю, і лину серцем
До кожної цеглини.

Гімн громадянину всесвіту

Людино вільна і прекрасна,
Ти над суспільствами й для них,
Ти – сонце мислі в день ненасний,
Що сяє серед доль складних.

Твоя мета – цей світ пізнати,
Твій путь у хмарах десь зника.
Хоч часу маєш небагато,
Та б'є натхнення ключ в віка.

Ніхто не вирішить за тебе,
Навіщо жити, що робить,
Нема бо господа на небі,
А поряд брешуть кожну мить.

Ти, зрячий син буття сліпого,
У розвитку не маєш меж,
Якщо не спинить випадково
Тебе негідник, зрячий теж.

Тому – вперед! Борись і прагни
Творить високе понад все!
Якщо в багно зневіри тягне,
Шукай надії озерце!

Пліч-о-пліч з однодумцем вірним
Будуй майбутнього штрихи,
Хоч згоджуйся, та непокірно,
Єднай усі людські шляхи.

І зустріч в космоса глибинах
Людей з віддалених світів
Осяє Розум, як єдине
Святе по розуму братів.

Мрійте! Ідея, наче промінь дивний,
Проріже темряву пустель.
Ви – частка променя, що рівна серед рівних.

Сама

Я не бажаю на плечах сидіти.
Сама збудую сходи в висоту.
Я не бажаю жити просто й сито.
Коли я не бажаю, я расту!

Полинь

Я океан. Ти крапля поки.
Де твоє дно? Де береги?
В пустелі спраглий час-пісок
Поглинь чи згинь.

Щодня

Кожен день – моє Різдво.
Ся рождаю наново.
Славлю себе істинно.
Я є аркуш чистий.
Свято щосекунди
Просвітління Будди.
Вище зір стрибатиму
Іскрами в багатті.
Тут же відзначаю
Свято урожаю.
Незалежні миті –
Зернятка на нитці.
Всім богам є місце
У моїм намисті.
Всім дари знайдуться
Щодня конституції.
Кожна, кожен, кожне
Щодня переможе,
Бо щодня є свято,
Весь час святкуватий.
Покрова потішні
Вкриють душі грішні.
Приховають злидні
Мантії для бідних,

Скіпетр світанковий
І танок любові
В ці весінні миті.
Осінь, зимнє літо,
Щодня буде гріти.
На свята кохання
Сласті й вина манять.
Я клянусь радіти всім,
Множитись, плодитися,
Стати ланцюгом живим,
Ніжним сторожем дивин
Карнавалу без кінця,
Кінця світу без лиця.
Мрії жертвую я вам,
Як у жертву Авраам
Вів дитя на гору Богу.
Кожен день – курбан-байрам.
В позі лотоса весак,
По дну моря у песах
Я ріка, з гори-держави
Я століттями біжала.
Цим дзюрчанням Бог говорить:
Пропливи крізь Бога-гору!
Спокушає однобоко:
Стань озброєним пророком!

Догму підірви гранітну
Вбивчим сміхом динаміту!
Вчи усіх, як треба жити,
Цих – любити, тих – убити,
Налякай і вбий мільярди,
Йди по трупах, йди до влади!
Принеси себе у жертву
На щоденнім святі смерті!..
З висоти брехні стрибаю,
Утікаю, улітаю,
Щоби з болем помирати
На землі святої правди.
Кожен день помру я чесно.
І щоденно я воскресну.
Попирати смерть – чудово.
Попирати смерть – чудесно.
Хочеш свято – сотвори
Кожен день, як новий рік.
Я спасенний, я спаситель.
Я і учень, і учитель.
Я творець і я творіння.
Я є смерть і воскресіння.
Ся рождаю наново.
Кожен день – моє Різдво.

Скріпки

Норма, адекватність, тощо –
Це залізних скріпок дощ.

Не чіпляйся до скріпок маси.
Полюби самотність, ласуй.

Не чіпляйся до скріпки гніву.
Мисли чесно й справедливо.

Не чіпляйся до скріпки бою.
Всіх кохай і будь собою.

Не чіпляйся до скріпки правил.
Хай тобою розум править.

Не чіпляйся до скріпки знань.
Краще фантазером стань.

Не чіпляйся до скріпки мрії.
Кожен задум втілюй в дії.

Не чіпляйся до скріпки долі.
Долю змінить добра воля.

Не чіпляйся до скріпки духу,
А з душею всесвіт рухай.

Скріпки ж причепи у коло:
Обертай на жарт окови.

Серця

Сталеві серця, гіркотою налиті,
П'ють кров, щоб хміліти, п'ють кров, щоб любити,
Від сірого неба чекають ненастя,
Протопчуть в болоті стежинки до щастя,
Сьогодні вже справжні, вчорашні протези,
Сталеві серця на сталевих колесах
По колії мчать до вогненної квітки,
Готові до переплавки й до болю,
Щоб вмерти і влитися в форми героїв,
В утробі у догми, у нутрощах домни
По краплі вливатися в море, додому.
Залізні сльозинки у вічності діти.
Дощами розтопленого металу
Таврують всю землю краплями сталі.
Кипітимуть ріки, розколються скелі
І сонце зникне у чорному димі,
Світитиме промінь один-єдиний,
Стежина вгору, світлом застелена.
Гострий! Як правда, очі коле!

Страшно, куди веде та стежка...
Бажання злетіти ледве-ледве...
Володій собою! Прямуй до неба!
Вірність собі надихає безмежно.
У вірі в себе знайдеш волю.
В небеснім болоті відкриєш острів
І з башти мрій у фортеці згоди
Ти висловиш задум, що змінить болото.
Трава лоскотатиме ноги босі.
Візьми цей всесвіт й займися щастям,
Людино, живе серце буття.

()()()()()()()()()()()

*Останні новини
з темних віків*

Сліпий у місті

Сонце злітає на багрових крилах
Потоками крові вмиваються хмарочоси
Доїм сніданок, в сніданку сила,
вийду на вулицю, сліпий і босий,

стучить палиця пильною бруківкою
в зіницях очей виблискують голі нерви
зачищеними проводами в латексному ізоляторі
я б одягнувся в намисто з літер
якщо б бідні очі витягли

з пекельного вогнища на екваторі

зранку до ночі
йду по місту
шукаю очі
свої, особисті
що вкрав нечистий

паличка застрягає
між каменями грубими
дорога б'є пальці ніг за рухливість
великі камені відкидаю зі шляху палицею
малі камені лягають під ногу на мою милість
місто прокинулось спазмами й ритмами

тіла навколо кудись йдуть і кОтять
роса випала на скляні очі роботів
чую навколо сталевий скрегіт їхній
вищять підшипники

від невдалих спроб повернути голову
в житті так мало машинного масла

а праворуч продають теплі сосиски
і ліворуч бурчить зливний бачок макдональдса
там в унітазах змивають кавелики фантою
а вночі змивають чорною кока-колою
і в бризках фанти

та з жирним запахом сосисок у волоссі
спускаюся в метро,

стрибаючи зі сходинки на сходинку
я не йду догори по сходам, що ведуть вниз
я йду вниз по сходах, що ведуть догори
метро дихає стервом самогубців
що кидаються десятками на залізну колію
у хірургічній чистоті новозбудованих станцій
вони хочуть послизнутися останній раз в житті
але в житті так мало машинного масла
і їх витягають за вуха з-під потягів
і виписують штраф,

і ставлять в куток з томографом,
мамографом, рентгеном,

флюорографом і поліграфом,
що в сигаретному тумані, всипані попелом,
ставлять діагнози про розумову недостатність,

самогубцеві відкидають кришку мозку
і, копирсаючись там, нагадують,
що кожен з нас – лише робот, що не вмiє плакати,
а волога в очах – то лиш краплі роси ранкової.
Я обережний, коли двері зачиняються,
Я обережний, коли двері відчиняються,
І стучить палиця по мармуру,
До підшв липнуть копійки милостині,
Я торкаюсь людей, а вони відвертаються,
Бо вважають, що з сліпим розмови ниці.
Бо слова – то є спосiб ховати суть справи,
А яка втіха брехати в пусті загноєні глазниці?

Вибираюсь з тунелю на площу,
Сонце світить, тріплючи по голові,
Ропот тисячі глоток здається співом,
Застрагають в трусах листівки й наліпки.
Степ буяє бруньками гніву.
Навколо кричать: “Варавва! ВА-РА-ВА!”,
а я кричу: “Пощадіть Ісуса!..
Якщо він вмере за втіхи ваші,
тоді стануть гріхами всі ваші втіхи
і світ перегорнеться догори дригом...”
Але люди забули, що “бандитам – тюрми”,
хочуть помилувати кума-розбійника.
Я сліпий, я кричу, в гніві рву волосся,
І не чую, як в ноги босі
вбивають сталеві цвяхи...

Я воскресну.
Життя вдалося.
Серце стукає густо та часто,
 груди змащені машинним мастилом.
Небо – дзеркало шляху земного.
Там відблискує колесо долі
і їде, але не смакує.
Наші вірші – це спам для Бога.
Я мовчатиму.
Алілуя.

La Calunnia

Наклеп солодко спочатку
Вітерцем тихенько віє.
Як струмок, поволі, м'яко
Ллється в помисли людськії...
З натовпу гримить на жертву
І ярлик “злочинця” клеїть.
Хто оббріханий – той мертвий
Для суспільства, для людей.

Безсоння

З болючого омуту забуття
Спливає свідомість.
Ниють думки, ідеї сплять,
Прозріння натомість.

Тихо гудить ніч і кров у вухах.
“Чому я не сплю?”
Цвірінькає нічний птах.
Я засинаю, гадаючи, що прозріння ловлю.

Вчора було якесь не те,
Завтра... Облишимо!
Як перед сном пробудження на завтра відкладете,
Заснете особливо втішено.

От знов замість оманливих снів
В очі проривається темінь і флуоресцентні плями.
Ти забув, як прозріння ловив,
Знову ловиш, та істина тане
В наркозі снів.

Ніч – нескінченна низка прозрінь.
Нестерпно хочеться спати.
В нас достатньо терпіння,
Щоб ранку чекати.

Знаєш, ранок буде не ранок,
І ти будеш не ти
Зранку, прозріння згадуючи.
Адже прозріння відкладено на післязавтра.

Ніч триває...

Голоси

– Страх, страждання, злидні...

Як це побороти?

– Ви у цьому винні!

– Згиньте, ідіоти!

– Біситесь безкарно...

А по правді жити?

– Крадії! Хабарники!

– Найманці! Бандити!

– Мудрості не маєте...

Інших зрозумійте...

– Треба всіх прибрати!

– Люди безнадійні!

– Пихою пишаєтесь...

Честь і гідність згадуйте...

– Цитуйте, ви! Дограєтесь!

– Ви нам вічно гадите!

– Ближнього не любите...
Де поділось серце?
– Вам би тільки нудити!
– Задамо вам перцю!

– Всюди зло і морок...
Ви добра не хочете?
– Хто не з нами, ворог!
– Байдужість – це злочин!

– Жили б без роздорів...
Не пасли би задніх...
– Ненормальні! Хворі!
– Ви неадекватні!

– Забрехались, лаєтесь...
Може, поговоримо?
– Ви повинні каятись!
– Вирвати вас з коренем!

– Бійня, кров і жертви...
Примиріться, люди...
– Ворог має вмерти!
– Скоро вас не буде!

– Нищите цивільних...
Припиніть насильство...
– Ваше то свавілля!
– Ви цинічні вбивці!

– Ви ж безглуздо гинете...
Пожалійте себе...
– Ви нас не зупините!
– Ваші ляжуть в землю!

– Ллються ріки крові...
Не гнівіть вже Бога...
– Виживуть герої!
– Тільки перемога!

– Вся земля спустошена...
Час відбудувати...
Де ж ви, переможці?..
...Хоч не заважаєте...

Цензура понад усе?

Достатньо фантазій! У нас тут цензура!
У нас всі нормальні! Хто інший, той псих!
Не мрій! Не вигадуй! Не будь самодуром!
Не стій на своєму! Стань в строї своїх!

Пильнуй адекватність! Дотримуйся форми!
Відкинь егоїзм! Не ускладнюй життя!
Собою не будь! Заборонено! Соромно!
Бийся, як лев, і люби, як дитя!

Ти – крапля правди у морі цензури!
Правда солона, гірка, чорна, рідна!
Все, що зустрінеш, топи і занурюй,
Щоб чорний рейтинг піднявся на рівень!

Бажай лише того, чого хочуть інші!
Танцюй! Веселися! З народом ходи!
Усе популярне – затям! – важливіше,
Ніж те, що тобі без реклами кортить!

Повір в силу маси! Плодися, розмножуйся!
Клейся, рожай, клич, лякай, агітуй!
З більшістю злийся і не висовуйся!
Меншість дави, ігноруй, цензуруй!

Ти не пророк! Ти війну не зупиниш!
Молися на більшість, на волю небес!
Пожертвуй собою! Дай статися змінам!
Хай вже малі цензурують тебе!

Логіка, розум – шлях у нікуди!
Люблять безумних! Люблять цинічних!
І після смерті тебе не забудуть!
У чорних списках лишишся навечно!

Знай, що самотність нудна і болюча!
Бути одному страшно плачевно!
Одинаків гнівно лай! Це научить їх
Не хизуватись, сховатись з очей!

Хай чорна маска буде обличчям!
Звати себе по імені заборони!
Ти не людина, ти – ідентичність!
Ти не людина, ти – громадянин!

о о о

Не продайся, прекрасна душа.
Закарбуй добру волю в грошах!

Полеміка

про космічне господарство

Вікторія Івченко:

– Лишили нам дві фарби – чорну й білу...
І в душах тих – байдужості стіна!..
Бо ж легко так сердешную продать;
За гроші – все скупити... Все, що хочеш...
Купують радо – славу і життя,
Хоч те життя – гниле... Й фальшива слава!..
Ми – гості тут... На цім життєвім святі
Все зважено. Господь – при терезах.

Юрій Шеляженко:

– Ваш вірш – натхненний, світоглядний!
Та бути гостем я не згоден.
Я знаю й можу показати:
Людина в світі цим – господар!

Коли ти в себе віриш щиро,
Коли добро творити хочеш,
Коли амбіцій маєш в міру –
Здійсниться кожен мудрий почин!

о о о

Всіх проблем не усуне любов...
Всі проблеми не змиє і кров...
Всі проблеми не вирішать гроші...
Слухай інших! – кажу знов і знов...

Зоряний календар

(1.01)

Дід Мороза в снях в Новий рік
Понад світом возить Козеріг.

(14.02)

Поцілуй дівчину і радій
На день Валентина, Водолій.

(8.03)

Восьме березня – не для рибалки, ніби!
Вихідний цей полюбляють Риби.

(1.04)

Квітень несподіванками повен:
Жартома усіх бодає Овен.

(1-2.05)

Жартам день, два – тим, з чиїх полів хлібець.
Відпочинь, трудящий наш Телець!

(1.06)

У дорослих граються дітки,
Захищають їхнє щастя Близнюки.

(23.06)

І у власне свято клешнями – “клак-клак” –
Справу робить держслужбовець Рак.

(24.08)

Незалежність України славить рев –
То вітає зоряний цар звірів, Лев.

(1.09)

Як відмінниця, розумна і правдива,
Кличе вчитися у День Знань Діва.

(1.10)

Старість й мудрість поряд всі часи:
Серце молоде – то вітер, компас – Терези.

(9.11)

Влучне слово іноді сильніш закона:
День писемності – під знаком Скорпіона.

(6.12)

А не словом, так стрілою в центр кільця
Вцілять Збройні Сили в образі Стрільця.

Зодіак замкнувся, і настав
Рік новий, нові старі свята!

Спам для бога

Заблукали. Навколо слова.
Небо – наче криві дзеркала.
Життя та історія – колесо,
Що світить, але не гріє.
Бог не їздить в тролейбусах,
Він один і любить, може, всіх, крім себе.
Він нікого не бачить й ховається
За нудну та заплутану мудрість.
Мова бога нам чується ропотом:
– Розпорядок, рефлексія, творення,
стик, бюджет, друг, сім'я – розумієте? –
видих, план, долар, зірка, блокбастер,
виживання, зарплата, кар'єра, освіта,
вірш, любов, розтин серця, віагра,
смерть, сон, щастя, щастя заснути.
Засинайте!
Сон – це поема,
епопея ілюзій та сили.
Сон – життя, де все можливо.
Блаженний безіменний хаос.
Ніколи не плач уві сні
Будь мовчанкою, не сміти чужими рунами.
Просто створи свій світ.
Даю тобі на це сім днів.

о о о

В іржавих трубах б'ється пульс життя.
Від мрій адреналін в крові.
Самі не знаєм до пуття,
Навіщо імена нові?

о о о

Мої думки не збігаються, не зливаються,
Не стоять у чергах, не марширують строєм.
Без істерик та бійок вони домовляються
Всюди бути щасливими, вічно бути собою.

о о о

Я зупиню тебе, вітер.
Швидкість й твої сніжинки – байдужі.
Ти вільний, а я ні.
Несправедливо.
Можеш свистіти у вухах перехожих,
Підштовхувати людей в спину.
Все одно я телефонуватиму в гідрометцентр
І забороню визнавати вітер.
А ще відправлю їм ящик коньяку,
І ти зникнеш з прогнозів на майбутнє.
У тебе ніколи не буде майбутнього.
Я зупиню тебе, вітер.

Відеоблог диктатора

Товаришу! Синій ти чи зелений,
Червоний, фіолетовий – мені все одно!
Вступай в мою партію, голосуй за мене,
Інакше дивитимусь на тебе, як на лайно!
Моя міліція оточить кордоном критиків,
Зупинить ваш рух моє ДАІ,
І спробуй тоді погратися в політику
Без попереднього узгодження в адміністрації!
Що це у вас за ділення на партії?
А ну, об'єдналися навколо лідера!
Досить постити кошеняток, чеширська матір!
Хутко вішайте на стіну мій портрет!
Я усіх нагодую халявною тирсою.
Моя щедрість, товариші, не знає меж!
Грант бери, бидло, і поклонися!
Хто не хоче – піде під домашній арешт!

Євангеліє від Морфея

Жорстокі будні мають свій формат,
Де творчість й почуття – лише товар.
Якщо ти любиш уві сні літати,
Ласкаво просимо на сонний семінар.
Тут марять і куняють до дев'ятої,
Хроплять поезії та рими дорання.
Не в ситості принади демократії!
Я на сніданок легкість мрій не проміняю!
Гундосить модератор про абстракції,
Доповідач доповідає про проєкції.
Закривши очі, розслабляюся в прострації –
Від близькості до знань в мене ерекція.
От вечір. Вже тріщать полінця у каміні,
Як річка, лине спів з гітарою...
Я марю римами в дрімоті летаргійній
І почувуюся вселенським інтегралом.
Весна зелена зранечку морозиться,
І сон скінчивсь, у Музи я в немилості.
Чудовиськ не породжує сон розуму,
Бо я – Бабай, лише коли прокинуся.

Мозюбійка

Мізки зібралися на ринзі,
Тхне інтелектом за версту.
Наперекір всесвітній кризі
Їх цінність рівна золоту.
Почав ведучий відлік часу,
Озвучив низочку питань.
Багато буде нуль на масу?
Конфуцій проклинав Китай?
Як біля Темзи у тумані
Уелс у Холмса вкрав пенсне,
Який шмурдяк його дурманив?
Мескаль? Горілка? Каберне?
Кохав Да Вінчі Мона Лізу?
Чому не одружився, шкет?!
Чом усміхається мармиза?
Де тема цицьок на портреті?!
Жеруть секунди лангольєри,
Пищить, що час скінчився, миша...
Де відповідь? Її доперла,
Мабуть, вже абсолютна більшість.

Погані новини

Новини виходять, як злодій з мороку.
Новини, як кат, відтинають голову.
Наляканий люд зазирає в новини,
Як до невивченого білету на іспиті.
Прогнози нікчемні висмоктують відповіді.
В чорнім квадраті подій картина.
Забрав шпори екзаменатор суворий,
Під партою підручник з іншого предмета.
Ньюзмейкери знущаються, студія сміється,
Ведучий підкрадається та фейками плюється.
Немає інтернету і скінчивсь заряд планшета.
Новини йдуть війною, над тобою взяли гору.
Новини, як бактерії в бруді, розмножуються.
І руки не помиєш, прилипли до миші,
І очі не промиєш, прилипли до стрічки.
Кулемет тріщить петардами, дешевими, як гроші –
Гріш ціна тим грошам,
 поробленим на плату за смерть.
Гріх минай, не зважай, що собачі новини брешуть.
()((()((()((()((()((

Билися до крові хлопці на майдані

Билися до крові
Хлопці на майдані.
Бились за Європу,
Бились до світання.

Билися за свято,
Бились за ялинку.
А чого добились?
Хоч справляй поминки...

По знаменах в бійці
Потоптались берці,
Вдарили по нирці
І розбили серце.

В бруді та у крові
Прапор синьо-жовтий,
І зірки Європи
Змішані із жовчю.

Падають сніжинки
Із перцовим газом
На скелет ялинки
У строю спецназу.

Билися фанати
З слугами тирана.
Билися солдати
Проти хуліганів.

Билися, бо лідер
До людей не вийшов
І проспав гармидер
Штаб із трьох не гірших.

Билися, бо гніву
Нікуди вже діти,
Діти з лютим співом
І з кийками діти.

Бились безголові
Проти безголових.
Бились у шоломах,
Бились без шоломів.

Палками махали,
Кидались пляшками
І мерщій тікали,
Щоб сховатись в храмі.

Билися нормально,
Билися як треба.
Нині всі в лікарні.
Поважають себе.

На сусідніх ліжках
Беркут і фанати.
От вам, браття, книжка.
Не бийтесь! Читайте!

Ні

- ти бойова порода юних лицарів брехні
- ні
- тебе виводили щоб вмерти на війні
- ні
- твій мозок й серце утопили у лайні
- ні
- і ти ненавидиш усі думки складні
- ні
- виходиш з себе губишся на чужині
- ні
- не бачиш на собі ошийника панів
- ні
- твої кайдани почуття дурні
- ні
- твій дух скували іскри полум'яні
- ні
- жорстокий світ спалити хочеш у вогні
- ні
- ти не живеш без страху і борні
- ні
- твої улюбленці залякані й страшні
- ні

- і ти насилуєш чортівок уві сні
- ні
- всі дні нудні чекаєш лютих снів
- ні
- боїшся слабкості боїшся скажуть ні
- ні
- раб свого страху адекватного труні
- ні
- тебе вбиває твій нормальний гнів
- ні
- ти торгуватися не хочеш і не вмієш
- ні
- тому ти легко продав душу сатані
- ні
- ти одержимий в соціальній маячні
- ні
- платон і фрейд в твоїй змішались маячні
- ні
- бандера сталін гітлер мусоліні
- ні
- і маркс і поппер просто в маячні
- ні
- христос аллах і будда не святині
- ні
- суспільство ідол у жертівній маячні
- ні
- п'є твою кров і плоть смакує на війні
- ні

- ще один мертвий воїн в полі на війні
- ні
- бо ми живем щасливі як одні
- ні
- ми вірим в себе як одні
- ні
- а ти не віриш ні собі ані мені
- ні

о о о

- Народ повстав, відчувши гнів.
Ми хочемо свободи!
- Гнів – наш тиран і бог рабів.
Від гніву звільнить згода.
- З чужими згоди не шукай,
Бо станеш теж чужим.
- Для нас не буде чужака.
Знайдеться місце всім.
- Чужим не місце серед нас.
Це наші вороги.
- Тож нам мінятися вже час,
Інакше ми загинем.
- Ми кам'яні, ми вічна твердь.
Стоїм ми на своєму!
- Такою буде наша смерть.
А нині ми живемо.

Білі

Президент Росії з глузду з'їхав.
На столі купа зведень, наче все метушня,
Рейтинг зріс, ворогів поглинула темрява –
Все одно тривожно і сухість в роті.
Піднімає слухавку, скасовує зустрічі.
Кремлівський безумець вимагає негайно
Втікачу призначити зустріч опівночі.
Нащо поспіх? І чим тиран стурбований?
Під зеленою лампою золотий Конфуцій
Мовчки мружиться, адже мовчання – золото.
Навіть мовчки хитрий мудрець натякає:
Не дарма у Сибіру китайці мерзнуть.
Наче газ добувають і нафту. Чи землю?
За копійки мігранти в Росії кріпачать,
Їхні гнізда усюди, як цвіль, розповзлися,
І від них ходоки з товмачами приходять.
Прсять вольностей, пільг. Знахабніли! Ти терпиш,
Догоджаєш і просиш: вчіть російську мову...
Ті кивають лукаво, вклоняються, йдуть собі,
І з'являються знов, знову йдуть з товмачами.

За останні роки все змінилося.
Хоч набрав заощаджень у банку пекінському,
Гидко пупом землі зубожілої бути!
Захід щедро дає стусани, не кредити,
Про реформи твердить, права людини.
Навіть князь Білорусі тягнувсь на захід!
Довелося його зробити прем'єром...
Рейтинг зріс, рубль упав, падав, падав все глибше.
Не піднявся і від демонстрації сили,
Не піднявся, як вивели військо з Донбасу,
Референдум в Криму готуємо знову.
Там і в церкві владичиця вже лесбійка,
Феміністка, яка подалася в черниці,
Про терпимість без маски з амвона віщає,
Тихо пари вінчає одної статі.
От так вольниця! От торжество демократії!
Хоч царя критикуй, лай царя нецензурно,
Здав укропам, мовляв, Новоросію нашу.
Вже чеченцями з партії «Біла раса»
Ліберальну фракцію створено в думі.
Але санкції душать все більше і більше,
Про одні тільки санкції всі теревеняють.
А, Втікач! Що, вже північ? Проходь. Наливай.
Що, прогнали? Свої ж? І з Криму?
До Європи хочуть? В Україну повернуться?
Хай злізають з шиї. Буде менше ротів.
Зацькували? А що я можу вдіяти?

Як Останкіно здав на відкуп китайцям,
Наступила свобода слова в Росії.
Наливай. Що, на площі мітинг?
Хай кричать. За стіною мені не чуто.
Вимагають розстрілу педерастів?
І царя за новий закон толерантний?
Чим так бісять їх одностатеві шлюби?
От мені все одно, хай хоч гей, хоч китаєць,
Аби з них я отримав податки й кредити.
Кажеш, ти міркував так само
Перед втечею від революції гідності?
Наливай. Бач, надворі кривавий світанок.
Знай, сьогодні зросте мій рейтинг.
Бо зачистить поліція красний майдан,
Прибере бандитів з «Білої раси».
Де ж те зведення? Цар піднімає слухавку,
Та не чуто звичного «Чого зволите?».
Секретар пропав. У приймальні порожньо,
На столі секретаря холодна кава,
Остання доповідь про царський рейтинг,
Який, звісно, виріс, й письмова заява
Про звільнення за власним бажанням.

Занадто

Занадто багато Бандери.
І де тут герої, де жертви?
Занадто багато слави,
І нації, і держави.
Занадто багато підлості
У цій революції гідності.
Занадто багато гніву
Занадто несправедливо.
Занадто багато крові
Й цинізму в кожному слові
Занадто гучних істерик,
Занадто таємних паперів.
Занадто багато обману
В коханні, у залицяннях,
В угодах і обіцянках,
На брифінгах і на п'янках.
Занадто багато терору.
Занадто багато покори.
Занадто багато страху.
Багато жертв у боях.

Занадто багато молитов:
«Дай, Боже, когось завалити!..»
Занадто однакові люди,
Усі марширують в нікуди.
Тебе серед них зустрічаю,
Занадто багато питаю:
Як став ти, борець за свободу,
Посмертним тираном народу?
Де ж сенс, питаю я чемно,
У війнах твоїх нескінченних?
Ти визнай, хоча це нелегко:
Твій рай завойований – пекло!
Ти думав, ми житимем вільно
В казармах, у дисципліні?
Ти думав, всі будуть однакові,
Всі будуть, як ти, вояками?
Де люди? Навколо химери
З обличчям Степана Бандери!
Машиною школи штаповані,
У церкві запрограмовані
Солдатики іграшкові.
Занадто багато героїв.
Занадто великі жертви.
Занадто багато Бандери.

У прольоті

Скелет аеропорту,
обгорілий,
обсмоктаний полум'ям
І гарячими новинами,
смердить війною.

Мчать до раю
душі кіборгів
по злітній смузі,
Закодовані навічно
останньою командою
Закріпитися
в небі
й тримати позиції.

Мчать до раю
і зависають
у циклі
Нескінченних повторів,
переселення вірусів
Із тих файлів,
які взяті ними під захист,
До тих файлів,
які ще слід звільнити
від інших вірусів.

Кожен вірус
лікує систему,
вважаючи себе антивірусом.

Код Бандери
жбурляє в смітник
вірус Сталіна,

Вірус Сталіна
вибухає в смітнику
і бомбить з летовищем

Наш логін
до небесних
маршрутів
майбутнього.

Люди, люди!
Як ви стали
кіборгами?

Чий це спам
люстрував вам голову
й серце
зафлудив?

Ви дивились футбол
(так, це тупо, та нешкідливо),

Потім
вам набрид воротар,
і ви встали і вийшли,

Щоб у власні ворота
забити гол всенародний,

Сподіваючись на контракт
з клубами вищої ліги.
Воротар,
вигнаний з поля
і навіть з летовища,
Драпонув
через дірку в паркані
в команду суперника,
І футбольне поле
стало полем бою,
Злітна смуга
перетворилася на лінію фронту
Вашої священної війни –
чи як її? –
антивірусної операції.
Хто з вас вірус,
а хто антивірус,
не знає ні чорт, ні Касперський,
Так ви схожі
і так скажено глючите,
коли вам це кажуть.
Бідні кіборги, залиште
бойовим космічним робо-х..лам
той довбаний покоцаний аеропорт,
З якого тепер вже,
куди б вони не спробували злетіти –
все одно будуть, як і ви, у прольоті.

Вирок народу

Вам набридло правосуддя?
Помсту ворогам гальмує?
Скиньте суддів копняками,
Замість них мене призначте.
Залишатимусь глухим я
До ворожих аргументів.
Підпишу розстрільний вирок
Всім, на кого ви донесли.
І приносьте хоч мільйони,
Я свій вирок не зміню вже:
Згинуть ваші воріженьки,
Смерть і вам за беззаконня.
Потім сам піду під розстріл
За неправосудне скотство.

о о о

Я живу в нереальній реальності,
Де життя не життя, де життя війна
І останні новини з темних віків
Кличуть вбити ворожих немовлят.
Вперті демони здаються янголами помсти,
Всі повторюють за ними мантри гніву
Та молитви надій, що все буде краще –
Як було рік тому, десять років, століття...
Буде краще, а як, нема гадки. Й не треба!
Бо пуста давнина не страшна, як майбутнє,
Де сталеве небо пітне від гарячої крові,
І в пустелі здрібнілих сердечок-піщинок
Під розп'яттям в оазі штабні будди в джинсах
Кетчуп з перцем вантажать на фронт для джихаду.
Бідні ті, чия кров не змішана з кетчупом,
Вони вмруть, як герої, від втрати крові,
Штабні будди не вмруть від втрати кетчупу,
Будуть вічно, як боги, зброєю бряцати,
Нести меч, а не мир, нести плач замість сміху,
Красти щастя й приносити крадене в жертву
На війні за свободу брехні й катування.
Я живу у безодні невігластва лютого,
Голос розуму тут не бажають чути.
Тут нічого не чують, окрім наказів
Та істерик, перекрикувань голосу совісті.
Акумуляую енергію, спілкуючись сам з собою,
Генерую енергію, спілкуючись з вами,
Енергійно рухаюсь до щастя, і ви не стійте.

*Осел,
але не Буріданів*

Підманули, підвели!

*Пісенне звернення народу України
до своїх політичних тварин.*

Обіцяли в понеділок
До Європи вести сміло,
Тишком не туди пішли –
Підманули, підвели!

Приспів:

Ви ж, собаки, підманули,
Ви ж, барани, підвели,
Чесний люд, козли, неначе
Кошеняток розвели!

Ви казали у вівторок,
Що добробут буде скоро,
Ціни до небес зросли –
Підманули, підвели!

Приспів.

Ви казали у середу,
Що життя нам буде медом,
Ваш режим нам насолив –
Підманули, підвели!

Приспів.

Ви казали у четвер,
Будуть в нас права тепер,
Придушили як могли –
Підманули, підвели!

Приспів.

Ви казали у п'ятницю,
Вори сядуть у в'язницю,
А самі бабло гребли –
Підманули, підвели!

Приспів.

Ви казали у суботу,
Що ви служите народу,
За холопів нас взяли –
Підманули, підвели!

Приспів.

Ви казали у неділю
Про шенген, вільну торгівлю...
Тільки зброєю трясли –
Підманули, підвели!

Прощання з роком пацюка

1.

Рік пацюка пищить прощання
У мишоловці з безкоштовним сиром.
На небі світить зірка рання:
Христос родився править миром.

Прогнав, дивак, міняйл із храму!
Ті до Пілата взяли срібників валізу,
Язичника схилили хабарами
Розпнути на Голгофі “кризу”.

А він воскрес і пережив століття.
Любов безсмертна. Криза – без душі.
Любов не подарують вам політики,
І гроші без любові – лиш гроші.

В календарі ридає золотий тілець.
Життя тріщить у холоді сердець.

2.

Життя тріщить у холоді сердець,
Вморожених під лід брехнею
Тих, хто веде нас, як овець...
Чи на забій? Чи в емпіреї?

І соціологи проворно
Малюють рейтинг – тьму відсотків.
“Свобода Слова” для придворних,
В новинах блазень і сексотка

Токують на потіху нам,
На самоті рахують бабки:
Податки, європейський займ,
Та й МВФ забили баки:

Який “бюджет без дефіциту”?!
Тут лімузин потрібен сину!

3.

Тут лімузин потрібен сину,
Він наїзжає, він крутий.
І зять-лобіст бере на кпини
Що за державну власність бій,

А ти жужжиш перед народом
Про чисті руки, честь та гідність,
А мент з чиновником за рогом
Чекають на лохів, на бізнес,

Що платять їм за добрий настрій,
За вірно складену бумажку,
Щоб без реєстрів та кадастрів
Своє не зникло в чужій пащі.

Хапай, кради, прихватизуй!
Народ мовчить. І має (CENSORED).

4.

Народ мовчить і має те, що має,
Окрім землі, і правди, і закону.
І прапорцем за копійки махає
Або засів з рушницею до схрону,

Чужий, загублений у світі,
Й не мріє влади він добицця.
Відкриті списки чи закриті –
Хіба сліпому є різниця?

Кричить сьогодні напівправду,
Назавтра вже плює на неї.
Завжди піде не сам, а стадом...
До пастки із напівбрехнею.

Профспілка звільнених рабів
Не хоче правди – хоче хлібу.

5.

Не хоче правди, хоче хлібу
Плебей, що став “середнім клясом”.
Жде мани з неба, чудо-рибу
На три бажання біомаси:

По-перше, жити в комунізмі
І мати благ й розваг досхоту.
По-друге, щоб чинуші різні
Не віднімали в нас свободу.

По-третє, всю відповідальність
З плеч на державу перекласти.
Тоді, як жаба не задавить,
Ото наступить людям щастя!

Да, відмініть-ка божу кару...
Лийте в шинках горілку даром!

6.

Лийте в шинках горілку даром,
Бо без похмілля нема щастя.
І мордобій, й пусту склотару
Ми візьмемо в небесне царство!

І, запаливши там цигарку,
Обклавши матом все начальство,
Подерибаним швидко хмари,
Поділимось на різні касти,

Заснуємо Захмарну Раду,
Оберемо в ній Президента
Почнем йому опонувати
Й тихенько понесем презенти.

Спаскудимо і райські хащі,
Хизуючись, що ми – пропащі!

7.

Хизуючись, що ми – пропащі,
Від влади хочемо ми чуда.
Вона ж дає гречану кашу
Й копняк під зад простому люду.

Не треба тішитись у мріях
Про революцію й кредити.
Нам новий рік дає надію
На себе працювати! Жити

Чесним трудом, який нас змінить.
Любов'ю, добрими ділами.
В душі позбавимося ліньки –
Й “обранці” стануть краще з нами.

На небі світить зірка рання.
Рік пацюка пищить прощання!

о о о

Пух на рильці – знак удачі!
Новий рік прийшов, свинячий!
А приніс нам цей візит
Ріст квартплат в два-три рази...

Криза жанру

«Криза, криза клята –
Все не те й не так...
Журиться багатий –
Тішиться бідняк.»

Михайло Пасічник

Криза, криза клята –
Всім наврочить, відьма.
Заздрістю багата,
На чесноти бідна.

Криза, криза клята...
Писок, писок мідний...
Всіх би люструвати –
Окрім себе, рідних!

Криза, криза клята –
Всюди божевілля.
Ми слізьми багатих
Тішимось з похмілля.

Криза, криза клята
Відібрала розум.
Плачуть грошенята,
Кров кипить у носі.

Криза, криза клята
Відібрала спокій!
Буду матюкатись,
Буду на всі боки.

Криза, криза клята
На війну жене нас
Із “Х..йлом” зрівняти
Наш посмертний пеніс.

Криза, криза клята
Трафить сі Росію.
Наше, браття, свято –
Криза у сусіда!

Криза, криза клята –
Біси вже святі!
Брат напав на брата,
Втіха сироті.

Криза, криза клята –
Люди сатаніють.
Вміють виживати,
А жити не вміють.

Криза, криза клята
Научила владу
Гідністю назвати
Цвинтар коло Ради.

Криза, криза клята –
Дар рабам Господнім:
В пеклі сім мільярдів,
В небі вільних сотня.

Криза, криза клята
Бісить, бісить маси.
Черга з автомата
Цілить мимо каси.

Криза, криза клята –
Вже не ті вірші...
Нічого читати!
Хоч дурню пиши!

Складаємо літературу

Тут морок і сухість,
Тут учнів бездухість,
Принижений шепіт і страх.
Тут тихі, єхидні
Суб'єкти огидні –
Як викличуть, згода в очах...

Тут дух недовіри,
Апломбу без міри,
Освіти бридкий апогей.
Тут вас обшукають,
Тут вас ошукають,
Прилучать до затхлих ідей.

Ось демон бурмоче,
Дать правила хоче,
У темінь веде.
Одне вільне слово,
І двійка готова:
Тут іспит іде!

Осел, але не буриданів

На роздоріжжі двох шляхів –
Путі вперед й путі легкого –
Одного лютого старого
Я ненароком раз зустрів.

Плювався він туди й сюди,
Створив калюжі дві чималі –
Не розбереш, куди йти далі,
Щоб те болото обійти.

Крізь смерчі диму сигарет
І сморід випарів сивухи
Я, ледь не мліючи з ядухи,
Шукав очима шлях вперед.

Знайшов! До нього йду мерщій;
Стою і бачу, як насилу
Той дідуган осточортілий
Стає собі на шлях легкий.

Спостерігаю... Йдуть години
І червоніє горизонт...
По колу ходить, мастодонт,
І ледве дише, старовинний.

“Здоров був, синку! Ти вже тут?..” –
Іде повільно, шкутильгає,
На роздоріжжі застигає,
Загнаний вибором у кут.

– Дивись, дитя, яке життя складне...
Занадто роздоріж багато!
– Якщо по колу мандрувати...
А справді ось воно, одне...

Волає дід несамовито:
“Брехня, я бачу по зірках!..” –
На сонце очі підійма
Підсліпувато та незграбно...
“Негіднику, не зазіхай нахабно
На мій національний шлях!”

– Підіть зі мною! Треба так!
Помолодієте, дідусю!
– Не вчи мене! У предків вчуся!

Шумів там тишком очерет,
Затьохкав соловейко соло,
І вбило діда те останнє коло,
Хоч він вважав, що йде вперед...

Я часто потім згадував оту
Мерзенну пастку, гідну Буридана.
“А може, я осел?” – боліла думка-рана –
“Й по колу, тільки ширшому, іду?..”

Не знаю... Шляхом нескінченним
Крокую вже без роздоріж давно.
І зрозуміть мені було дано,
Хто був тим дідусем стражденним.

На роздоріжжі двох шляхів,
Путі вперед й путі легкого,
Я краплю людства, свій народ, зустрів.

о о о

Я виборець, не чайник,
І сам собі начальник.
Свій голос не продам,
Проголосую сам.
Хто б не грозив біду –
На вибори піду!
Не навмання свій хрестик
У бюлетні накреслю:
Вже слухав кандидатів,
Вів з друзями дебати,
Зиск зважив для родини,
Для себе, для країни –
Зробив так вибір путній,
Собі обрав майбутнє.
Свій шанс не прогуляю,
Я виборець, я знаю!

Хтось за кермом "Фольксвагена"

Плакала яблуня
Квітчаними перлами,
Цвіт яблуневий
Усипав щедро
Небриті асфальтові
Щоки міста.
Місто заснуло,
Лише фольксваген
Рухався нишком
Під ліхтарями;
Чорний фольксваген
З непроникними вікнами...
Ранковий йогурт
Із полуницями
Збудив людину
(Міську людину),
Що теж не знає,
Хто сховався
Й спостерігає за нею
З-за темних вікон фольксвагена.
Як кожного ранку,
Людина пішла до яблуні –
Привітатися з природою,

Зірвати квітку;
І бачить, що замість
Квітника на асфальті
Гарчить мотором
Непорушний фольксваген.
Людина подумала:
Брухт залізний
Заїхав далеко;
Бо правила руху
Кажуть машинам
Їхати автострадою,
Не переїзжаючи
Людські душі.
Машина мовчала,
Наче погоджуючись з правилами,
Підтверджуючи, що людина
Також щось важить у місті...
І горда людина
На знак перемоги
Поставила ногу
На капот машини.
Чудовисько принижене
Загуло розпачливо,
І прибігла собака –
Друг людини,
Й покусала людину –
Друга собаки...
Кулак грюкнув

По капоту машини,
Людина вскочила
На машину ногами,
Топталася довго,
Гопак танцювала,
Сміх й аплодисменти
Заглушили гвалт мигавки.
І розвінчана машина,
Скидаючи ворога,
Гальма вимкнула,
Колесам волю дала,
І врізалась в яблуню!
Не буде квіток
Весни наступної...
Фольксваген
Тягач увіз до ремонтників,
Від бунту вікна
Не стали прозорими...
А людина стояла
Під мертвою яблунею
І думала: “Хто ж?
Хто сховався за вікнами,
Поляризованими вікнами
Нещадного фольксвагена:
Невже за кермом
Чорної машини –
Також людина,
Друг людини?!”...

Віршик про український паспорт

Присвячується Маяковському та Колесніченку.

В аеропорту “Київ” у Жулянах
нардепа-українофоба Вадима
Колесніченка не пускали на
посадку на рейс до Криму через
те, що політик не зміг надати
паспорт громадянина України.
(з новин)

Як вовк,
бюрократію
я б шматував.
Ганьба папірцям
й привілеям.
Хай в пекло летять
рейсом Київ-Москва
валізи маляв.
Крім цієї...
Поза чергою,
попереду
простих громадян
до стойки
реєстрації

аеропортом “Жуляни”
суне, як танк
депутат
з правом халявної
вакації.

Мандат
стюардесі
тиче недбало,
білет
бізнес-класу
жирний.

І чує:
– Згідно інструкції,
цього мало.

Український
паспорт
покажи-но!

Депутатська пика
червоніє, як буряк,
З рота ллється
словесний понос.

– Пасажире, вибач,
без паспорта – ніяк.

Краще завтра
паспорт принось!

Скандаліст
ображений
в істериці

Лізе скаржитись
до прокуратури.
Але й там черговий
показує на двері:
– Пред’яви
свій паспорт,
дурень!

Того дня
в Севастополі
контр-адмірал
розвідки
російського
флоту
заощадив увесь свій
чорний нал,
не діждавшись
доносу сексота.

Я не хочу паспорта
з двоглавим півнем,
А совєцький
давно викинув.
Та дорожчий для мене
за мільйони гривень
Український паспорт
з тризубом.
Як вовк,
бюрократію
я б шматував.

Ганьба папірцям
й привілеям.
Хай в пекло летять
рейсом Київ-Москва
валізи маляв.
Крім цієї...
З кишені біля серця,
що б'ється невпинно,
витагаю книжечку синю.
Дивіться і заздріть:
я – громадянин
незалежної України!

Балада про конституційний суд

Вісімнадцять суддів дбали про закон.
Та один продався аж за мільон.

Вже сімнадцять суддів розглядали справу.
Тут завібрував айфон і прийшла малява.

Аж шістнадцять суддів аналізували «тушки».
Звабила законника президентська подружка.

П'ятнадцятеро суддів Конституцію читали.
З Банкової рявкнули – одного не стало.

Чотирнадцять суддів в мантиях стоять.
Он стирчить брудна білизна – тобто, компромат.

З тринадцяти суддів бідна пані ледве дише:
Між нею й Конституцією пробігла чорна миша.

Суддів вже дванадцять. Доповідач тут?
Ні, йому ПРИВАТно рішення дають.

Одинадцять суддів голосують «за».
У сімох по щоках котиться сльоза.

Четвірка відвернулася. Ці – непримиренні?
Хоч надто підозріло випирають їх кишені...

Нарешті, троє суддів особливу думку мають.
У нас дуля в кишені, а вони свою – виймають!

Люди, якими керує Гарант

От люди, якими керує
Гарант.

А це – прокурор,
Який зачищає майдан для реформ
Тим людям, якими керує
Гарант.

А це – скандалістка із опозиції,
Яку прокурор тягне з площ у в'язницю
Бо так наказали за критику мститися
Люди, якими керує
Гарант.

А це от – народ,
Що любить бої політичних істот,
За вічні реформи платить сторицею
І поділяє гнів опозиції,
Хоч і не бачить між нею різниці
Та прокурором, що робить з країни в'язницю
Й людьми, якими керує
Гарант.

А от – олігарх:
Гребе надприбутки, не чуючи скарг.
Платить народу гріш за роботу,
Балує золотом трутнів, сволоту;
За газ дорогий і підвищені ціни
В нього одна опозиція винна.
Щоб прокурор у тюрму її кинув,
Пшонкою правове поле засіяно
Й суддями теж керує
Гарант.

А от Міжнародний Валютний Фонд,
Який кредитує державний бомонд.
Кредит олігарх переводить в офшори,
Народ розчарований голодом морить
Який з переляку уник непокори
Дізнавшись, що опозицію звільнять не скоро
Й побачивши харю того прокурора,
Що демонструє законність сувору
Людей товстошкірих, якими керує
Гарант.

А от марсіянин щасливий і милий
За всім цим слідкує з космічної вілли.
Не брав він валютного фонду кредити,
Продав олігарху свій банк знаменитий
І гречку в народ вже не буде носити,
Й для опозиції надто вже ситий

(Бо землю всю продав, а потім і сіті),
Та й від в'язниці вдалось відкосити,
Бо прокурор не образить просителя
З тих продажних людей, якими керує
Гарант.

А це – новий рік! Наближається свято,
Якого чекав і малюк, й реформатор.
Ох, ох, аж мішок першосортного коксу
На Марс Дід-Морозу везти довелося.
Валютчики транш покладуть під ялинку
Для олігарха, щоб знов вечеринку
У Куршевелі побачив весь світ;
От тільки заздрити, справді, не слід!
Щедрий-бо і для народу дарунок:
Нових реформ й обіцянок пакунок
(Хочете більше? Добробут, свободу?
За це доведеться боротись народу!)
І опозиція матиме свято:
Коротке побачення із адвокатом.
Слід прокурору почесть чекати:
Матиме орден «Герой Паханату».
І буде стабільність, і будуть багаті
Люди, якими керує
Гарант.

Цуцвані провокатора. Ні ходу без мату

У кількох черкаських бібліотеках працівники міліції вилучили книги лауреата премії імені Василя Симоненка, лідера черкаської опозиції Леоніда Даценка. Правоохоронці пояснили, що діють у рамках провадження кримінальної справи по факту закликів до антисемітизму. В іншій бібліотеці версія була іншою: мовляв, у книгах Даценка містяться заклики до насильства... (“Дзвін”)

Поки ми чубимось за щонайвищі цілі,
Їм далі йти: жи-два, жи-штири...
А нам би все без війн, а нам би тільки в мирі!
Леонід Даценко, вірш “Український гамбіт.
Жи-два, жи-вісім” зі збірки “Янгол з
автоматом на плечі”

По завершенню читання вироку в суді
відбулися зіткнення між народними
депутатами та правоохоронцями, в ході яких у
залі були поламані меблі, а судді порвали
мантію. (“Європейська правда”)

Усякі слідчі, судді та законники
За ними ж прийнятими правилами гри
Поетів судять у своїх застінках...
Та українець скаже, хто вони такі
У кучерявих, хитрих, мудрих віршиках
З одним лиш натяком на лайку нецензурну.
Наш хід, жи-два – це толерантні матюки!

Ви споконвіку кобзарів не слухали,
Бо наші думи – чорні, наші вірші – білі
(Нема часу для рим в часи лихії).
Вам – римувати, нам – співать в сортирі.
Поки ми чубимось, чий ритм марширувати,
Повстанську пісню слідчий в справу підшиває,
А ми все миримось, шукаєм евфемізми.

На людях граємось у шахи,
А між собою корчимось від страху,
Що нас посадять за матюк “жи-два”
І розстріляють у чекістському підвалі.

Вперед! Не вічне їхнє слідство!
Ми складемо мільйони чорних списків
(Щоб твій писок не записали, дай мільйон!).
З грошима ж легше лайку римувати
І славу нації під мухою співати
Без суфіксів, без префіксів, без гальм –
Смерть ворогам!

Залаяти ефіри і газети,
А також сторінки всі в Інтернеті
Потрібно українському поету,
А пішаки “жи-два” хай чистять нам клозети!

Пробив наш час! Настала наша ера!
Вб'ємо та обікрадем мародерів
І будем жити, як “жи-два” в еСеСеСеРі,
В своїй, українській, імперії!
А завтра... Завтра хід останній, хай їм грець!
Погром! Кінець!

Всі втонуть в крові та лайні!

Хай швидше чорт вже візьме Україну,
Я хочу в пекло! Без цензури там пісні!

Телевізійна кулінарія

Прокидайся, Україно!
Телевізори вмикай!
Вмийся кров'ю у новинах
І поснідай із зірками!

Марш у бій! Марш на роботу!
Та не мрій! Щоб не спізнилися!
Вчіться жити, ідіоти!
Вас, холопів, били мало!

VIP-Ісус корпоративний
Бидло вчить новим чеснотам!
Панщина і дисципліна
На пальне оберне воду!

У ефірі мода, міт,
Жесть і внутрішнє згоряння...
Шеф готує вам страждання
На десерт і на обід!

Правдошукач

Виходжу з натовпу, сумнівом гнаний,
Бо гріх мавпувати, не знаючи суті.
Я з тих, які правду шукають старанно,
Які неосяжне пізнають.

Розгадують коди своєї природи
І програмують, що далі буде.
А буде радість, вільний подих.
Істинне щастя наповнить груди.

Натхнення з неба свіжістю віє,
Співає у серцях людських,
І всім, хто мислити уміє,
Дарує шепіт ідей нових.

Усе таємне розкривається,
Стає простим все загадкове.
Знайдеться правда, відшукається,
І буде сказане чесне слово!

Злибна мрія

Мріяв хлопець стати мером
Із блискучими очима.

Хто його звав фантазером –
Мрійник кепкував над тими.

Щоб добро творити людям,
Вчився мислити, як треба.

Вірив кожному зануді,
Подумки сягав до неба.

Заздрив президента славі
Якось мило, незлобиво.

Вірив в постаті яскраві
Та економічне диво.

Вчителям своїм на втіху
Із медаллю золотою
Поступив кудись він тихо,
Гордий мрією й собою.

В самоуправлінні правив.
Промовляв під гул овацій.
Він пізнав чимало правил,
Став прибічником новацій.

Перед зльотом в крісло мера
З катапульти пропаганди
Був він комівояжером,
Був касиром, членом банди...

Звичок різних та замашок
Він набрався звідусюди.
Сміх нещирий наче каже:
Хлопчик от, пробився в люди!

І очей блиск плиснявілий,
Й голос серця – суховій...
В мрії є не тільки крила,
Є ще пазурі у мрій...

Виборчий вертеш

Потяглись владарювати
Християнські демократи.
А за ними журналісти –
Пісні морди хочуть їсти.
Всі борці з корупцією,
Моляться і тупцяють:
“Бийте, ріжте москалів!
Клянчіть євро, не рублі!
Молодь пропустіть до столу!”..
Знає люд сліпий і голий:
Не на хрест ідуть, а красти
Та незгодних розіп’ясти.
.....
“П’ять тисяч – тьху, а не зарплата
Для молодого депутата!” –
Базікав Мустафа врочисто
За грант на суму тисяч триста.

Не прославляйте плем'я людодів

Бандеру сплутає із Ганді
Хіба що людод в Уганді.

Вчив жити у мирі Махатма Ганді.
Помстився Росії Степан Бандера.
Більше свободи у Лондоні, в Делі.
Київ й Москву доїдають банди.

Не прославляйте плем'я людодів:
Це не завадить їм вас з'їсти.

()(())()

Підніжка для вояк

Хто воєнний сіє горор —
З тих сатира зіб'є гонор!

о о о

Наш міністр у Кремль приціливсь
Атомним снарядом...
Знов з гармати в горобців
Будемо стріляти?

Мене не збуджує "Х..йло"

Мене не збуджує "Х..йло".
Всім ультрасам назло
Мега-"х..йлу" й малим "х..йлам"
Я не бажаю зла.
За анаграмою стоїть
Холуй і лихослов.
Холуй плює на холуя –
Де розум, де дискусія?

*Міністру-командиру
заіону "Зброя культури"*

Культура не зброя. Митці вам не банда.
Затямте це, другий міністр пропаганди.
Ваш дух бойовий убиває народи.
Культура дух миру і згоди відродить.

Партії скаженої "орлиці"

Ви Бога просили, щоб блискавку кинув –
Тож станьте громовідводом.
Чим більше воює нещасна країна,
Тим менше в країні Свободи.

Волонтери смерті

З владою за зброю торгувався
“Благодійний фонд освітніх інновацій”.
Пукавок бракує для освіти!
Не навчаться помирати бідні діти!

Балада про люстрацію

Фаріон, бісівська мати,
Дітлахам дала гранати,
Автомати, кулемет,
Танк, набої, сто ракет.
Вже для них було готове
Кладовище іграшкове,
Текст промови над труною,
Блог “Померли, як герої”...
Та вагітна депутатка
Від москалика дитятком.
Піп заборонив аборт, на лихо,
Бо, мовляв, це смертний гріх.
Мріялося злобній жінці
Народити українця.
Стала пити сік калини
Вражій крові на заміну.
І навчилось розмовляти
Ненароджене малятко.
Чуло материнську єресь,
Настраждалось від істерик,
А під час роздачі зброї
Почало матусю тролить.

Танцювало гопака
В животі на печінках.
Та від болі стала раком,
Не командує: “В атаку!”.
Тут малим набридла зброя.
Нудно їм ходити строем!
Порішили люструвати
В смітнику усі гранати,
Автомати, кулемет,
Танк, набої, сто ракет.
І, озброївшись книжками,
В ліс читати повтікали.

Кришнаїти

“Того дня я побачив, що храм відвідує дуже багато народу, багато молодих і сильних чоловіків. У часи війни вони тікають від усього, танцюють, співають. Вихід “колег” кришнаїтів на Майдан, цілком імовірно, є винятком”
Зі статті Арсенія Трояна “Мій храм – скраю”. Один день серед харківських кришнаїтів”

Якісь необуті і досить закриті,
Живуть на Холодній Горі кришнаїти.
Вони не сектанти, я бачив їх банду
У нас в правій секті святого Майдану.
А може й сектанти! Не знаю, до біса!
Ті дикі, як ми! А оці – пацифісти...
Не хрестяться і не воюють! Як зомбі!
Занадто веселі, розумні... та стрьомні.
Не треба, не треба отих Харе Кришн нам.
Хай нас не зомбують! В нас інші молитви!
То є “Отче наш” і то є “Ще не вмерла”...
А також про Путіна, ла-ла-ла-ла!

Полеміка про хитрого змія

Війни прокляті матерями.
Горацій

Юрій Шеляженко:

Коли матері призовників протестували проти мобілізації, кардинал Любомир Гузар докоряв їм такою легендою про матір Ісуса: мовляв, дорогою до розп'яття знесилений Христос вронив хрест, і мати допомогла йому підняти на плечі важку ношу зі словами “Синку, треба йти далі!”.

Кардинал Любомир Гузар
Матерів морально грузить:
Відпустіть дітей у бій!
Як політик, хитрий змій
Тягне Україну в прірву.
Терплять мовчки матері...
А я послав би на війну
Кардинала-сатану.
Кажеш, треба далі йти?
Сатана, сам йди туди!

Крабат:

Вігнор.

Юрій Шеляженко:

Слухайте совість чесно й смиренно –
Можна зі мною, можна й без мене.

Л. Прекрасний:

хм.. ненависть ненавистю? оригінально.

Юрій Шеляженко:

Ненависті тут нема,
Лиш іронія сумна –
Щоб не сліпо ви любили
Любомира і Кирила.

Анонім:

Це не воювати, а мирно здатися путіну
називаєте раєм? договоритися.

Юрій Шеляженко:

Бажаєш – воюй, як життя вже не миле,
Але матерів не зомбуй, не насилуй!

Анонім:

ніхто їх не зомбує. Блаженніший, який до
речі, є один з моральних авторитетів,
висловив власну думку. а ви, звісно ж,
воювати не будете – куди легше триндьожом
прикривати власний страх або підтримку
бандюків.

Юрій Шеляженко:

Триндить анонім і пан Гузар триндить.
У нас ваш триндьоож в печінках вже сидить.
Воюйте, триндіть, та не змушуйте нас
Вважати триндьоож за моральний наказ.

Фома Пугаляк:

яка художня цінність саме цього тексту?

Юрій Шеляженко:

Підняв я змія на ганебний стовп.

Художня цінність – 100500!

Фома Пугаляк:

вас чекає розчарування. після подібного тексту навряд чи хтось сприйматиме вас як людину з усталеними соціумом етичними чи моральними нормами.

Андрій Мирохович:

а чого так?

Юрій Шеляженко:

Не плутайте з нормою власну печаль!

Кажу як редактор журналу “Мораль”.

Фома, до речі, має рацію:

Себе творю я сам. Не нація.

Фома Пугаляк:

відповідно, вам стовп нікому не цікавий.

Юрій Шеляженко:

“Мені ЦЕ нецікаво!” –

Кричав на ЦЕ лукавий.

І співчувало ЦЕ,

Бо той втрачав лице.

Фома Пугаляк:

можна дізнатися про ваші релігійні вподобання?

Юрій Шеляженко:

Вічно сповідую я релігійну
Віру в найвищу цінність людини.

Фома Пугаляк:

я так розумію конкретної людини?

Юрій Шеляженко:

Людина безмежна, все людство – людина,
Це кожна душа, я і всі, Бог єдиний.

Фома Пугаляк:

в такому разі звідки вибірковість поганого
ставлення до конкретного представника
людства, отже, людини загалом?

Юрій Шеляженко:

Ставлюся добре, тому й критикую:
Правда гнівить, але потім лікує!

Фома Пугаляк:

з чого ви взяли, що саме вам належить правильне
формулювання тої чи іншої правди? чим
підтверджені ваші міркування стосовно?

Юрій Шеляженко:

Вірте у себе, будьте моральні –
І відпадуть всі подібні питання,
Самі підтвердите ви очевидне:
Війнам не місце у сповідальні!

Фома Пугаляк:

війнам всюди не місце і не час. але вони
відбуваються, хочеться вам цього чи ні. може
треба з цього починати? маю для вас ще одну
погану новину – людина зобов'язана захищати
близьких і своє життя. це вище від моральних
імперативів і суб'єктивних критеріїв, на яких
тримається та чи інша правда.

Юрій Шеляженко:

Все суб'єктивне. І розум, і серце,
Факти, казки і щасливий кінець,
І апокаліпсис теж суб'єктивний –
Вища війна самогубць, хай їм грець!

Фома Пугаляк:

вам більше підходить, щоб хтось прийшов і
замордував вас, аніж боротися за життя?

Юрій Шеляженко:

Я не шукаю собі ворогів.
Мене знайти жоден з них не посмів.

Neti-Tel:

Ми можемо хіба задекларувати, що не згодні з хворим автором, але йому це тільки, як видно, в кайф. Ач як розвеселився :) самими віршами говорить :)

Осока Сергій:

Та ні, це не текст хворої на голову людини. Це текст людини, яка вибрала своєю зброєю слово (саме – зброєю), і помилково вважає, що її зброя на щось здатна. У цьому плані майже так само свого часу помилявся Василь Симоненко.

Юрій Шеляженко:

Ми хворі тим, що ми здорові
І не хворієм на війну.
Прищепить мир вам наше слово.
Час зброї та безумств минув.

Фома Пугаляк:

є зміст в тому, щоб реагувати – насититься автор, обридне йому, та й менше дурниць писатиме.

Юрій Шеляженко:

За самокритику цинікам дзенькую.
Викрийте себе ще, ще побрехеньками!

Фома Пугаляк:
бальон здувся?

Юрій Шеляженко:
Жме чобіт? Роззувся б.

Фома Пугаляк:
прошу журі зписати мені перемогу технічним
нокаутом.

Юрій Шеляженко:
Прийняв мене за журі з переляку
Бідний тролляка Фома Пугаляк.
Пугалюка не судитиму строго:
Хай вже іде на війну свою. З Богом!

Катерина Ляшевська:
Власне, цей текст поганий найперше тим,
що ніяка не поезія.

Юрій Шеляженко:

о о о
справжня
поезія
це
не
поезія
справжня
поезія
просто
справжня

Влад Нагібайло:

не говорячи про зміст, вірш не сподобався. Він як п*яний кенгуру, скаче, та не так як би хотілося.

Юрій Шеляженко:

Стриб-стриб-стриб, і кілька рим.
Стриб-стриб-стриб, і сміх один!
Стриб-стриб-стриб, літає вірш.
Стриб-стриб-стриб, і душу тішить!

Марко Винник:

Тьфу. Упс, замість мінуса плюсанув.. Агов, адміні а як поміняти?

Катерина Ляшевська:

ніяк) така кнопка не передумотрена)

Юрій Шеляженко:

Доля, панове, за моду мудріша:
Вірно направить навіть ту мишу!

Пілігрим:

Чорт, не при блаженному Любомирі сказано, але в мене теж плюсується.
Знала б – узагалі не чіпала

Юрій Шеляженко:

Дякую, Боже, за диво потішне.
Вмієш же ти із війни вийти смішно!

Осока Сергій:

Відкрита пряма публіцистика, до того ж бездарна. На жаль.

Юрій Шеляженко:

Хто не має дар мовчання,
Імітує дар повчання –
Хоч не має того дару,
Просто випускає пару.

Осока Сергій:

хто не має (кого? чого?) дарУ, а не дар. Вам треба трошки з мовою попрацювати, а то узгоджуєте на російський манер.

Юрій Шеляженко:

Ціную щирість та відвертість
І не люблю формальну впертість.
Не так страшні оті русизми,
Як блювотиння формалізму.

Гаранджа:

Ляюдина, що не вміє популяризувати себе цінними творами, просто намагається викликати хоч якісь відгуки, навіть негативні. До речі цікаво якої автор релігійної позиції?

Юрій Шеляженко:

В пеклі здобуває популярність
Злюща бойова бездарність.
Я в раю ціную слово мирне
І релігію безмежності людини.

Zaratustra:

або НЕ УБИЙ, або війна! все інше від лукавого.
я запропонував на фейсбуці концепцію
тимчасового паралельного співіснування
ворожих ідеологій заради мира. Всі лише
лайкали, та ніхто мене почути не схотів, бо всі
щось хочуть мати з війни!!! Всяк вигоду шукає.

Юрій Шеляженко:

Так, від лукавого жадібність, злоба!
Краще поширити мирний доробок.

Lilu:

Було би на правду класно вирішувати все мирним шляхом. Щоб знайшлися такі мислячі і гуманні люди, але за Ганді ніхто (майже ніхто) в Україні не послідує. Причина тому – насилля, або гуманність по відношенню до одних істот і садизм по відношенню до інших. У цьому й криється причина всієї планетної людської агресії та злоби. От Ви, п.Юрію, вбиваєте тварин? або їсте їх? Не можна вимагати миру для одних вчиняючи насилля над іншими.

Юрій Шеляженко:

“Людина прах, то лізть в грязюку!” –
Ми чули підлу ту науку
І кажемо собі: “Ледащо!
Не вір дурні, вчись жити краще!”

Lilu:

І все ж Ви не відповіли на поставлені запитання)

Юрій Шеляженко:

– От Ви, п. Юрію, вбиваєте тварин?
– Живих тварин я не вбиваю і не їм.
За Кодексом, статтею сто п’ятнадцятою,
Убивство може лиш людини стосуватися.

Lilu:

Правильно, тварини ж Кодекс не читають.

Юрій Шеляженко:

Гадаєте, жорстоко їсти м’ясо?
Тоді його не їстиму при Вас.
Поширюйте на живність власну душу,
Ваш захист я навмисно не порушу.

о о о

Від причастя відлучає
Філарет за хабарі.
Гріх хабарництва прощає
Лиш конверт на олтарі.

о о о

Бабліща дофіга розтратив
і рейтинг (майже) путінський набрав...
Всі підрахуї на зарплаті
в Петра?

о о о

Овечкам вціліти, насититись вовку
Указ шоколадного зайця звелів.
Живіть по-новому! Вживайте солодке!
Зуб мудрості вирвіть, щоб він не болів.

Петя чао

*Присвячується солодкій парочці орденосців
Земляна & Порошенко*

Прощай, гаранте, не повертайся!
А Петя чао, Петя чао, Петя чао-чао-чао!
Рошен у Ліпецьку й в Ленкузні...
Музеєм стане завтра все...
Воєнкомати та дикі сотні...
А Петя чао, Петя чао, Петя чао-чао-чао!
Ні прокурори, ні олігархи —
Не захистять вони тебе!
Вставай, країно! Прокиньтесь, люди!
А Петя чао, Петя чао, Петя чао-чао-чао!
Своїм умом всім жити треба,
Прогнати з серця бісів злоби!
Нам буде важко, ми всі це знаєм.
А батя чао, батя чао, Батя чао-чао-чао!
Та за свободу й права людини
Боротись будем до кінця!

о о о

- Чули? Путін буде богом!
- Хай вже буде, аби здох...

о о о

Зустрілись два диктатора,
Балакали про третього.
Ділили хутро камерно
Невбитого ведмедя.

Смішна війна

Казок чимало про війну
І героїзм убивць.
Хоч ви не чули ще одну:
Як сміх війну спинив.

Ти уяви, відчуй, поглянь,
Коли в часи ті слухні
Була єдиною земля,
Було все людство дружнім.

Та світ біда не омине,
Знайде безумні сили.
Друг Над із подругою Не
Всю землю поділили.

Уклали мирний пакт: мовляв,
Сваритися не будемо;
Там Надземля, тут Неземля,
Є нелюди й надлюди.

Не, Над владиками стають.
Віддай їм дань покори.
Проси у них, невірний люд,
Те, що віддав їм вчора.

На кольорових папірцях,
На мідяках блискучих
Надрукували обіцянь,
Пороздавали кучу.

Береш і дякуєш – ти свій.
Хто не купився – ворог.
Надлюди людям б'ють писки
І в нелюдів терор.

Свої відчули щось не те
У оргіях кривавих.
Чи Не порядок наведе?
Чи Над усіх знеславить?

Свої людьми ставали знов
Від праведних думок.
І Над на Не пішов війною.
Крикнув: «З нами Бог!».

Свої забули людяне,
Зібралися злим натовпом.
Мільйони вірно служать Не,
Мільйони служать Над.

Ідуть два війська на війну...
Одна душа у полі
Всім мріє розум повернути,
Щоб раділи волі!

Її вже взяли на приціл
Надбанда і небанда...
Душевний жарт всіх розсмішив:
«Війна – це н а д н е п р а в д а ! ».

Від сміху небосхил хитавсь.
Владики повтікали.
Люд знов дружив, люд знов братавсь,
Солодкі дні настали.

Казок чимало про війну
І героїзм убивць.
А Бог нам дав лише одну.
В ній сміх війну спинив.

Читайте!

Читайте наші книги,
Читайте нашу пресу.
Там лірика, віджиги
І захист інтересів,
І розвідки, й новини,
Нові, старі ідеї...
А ще пишть статті нам
Із думкою своєю!

*Газета «Правдошукач»
(передплатний індекс 49608)*

*Релігійний бюлетень «Ідеаліст»
(передплатний індекс 68183)*

*Авторський комплект книжок
Юрія Шеляженка
(передплатний індекс 68726)*

*Інші книги, журнал “Мораль”:
www.видавець-шеляженко.укр*

Про автора

Юрій Шеляженко

Письменник, журналіст, видавець, правозахисник, громадський та релігійний діяч, блогер. Головний редактор газети “Правдошукач” (з 10.10.2008 р.). Хранитель віри Української Душевної спільноти (з 31.03.2012 р.). Заступник голови правління Українського клубу, керівник апарату.

Нар. 02.02.1981 р. (м. Київ); укр.; батько Шеляженко Вадим Анатолійович – інженер, пенсіонер; мати Гольчанська Людмила Миколаївна – економіст, пенсіонер.

Осв.: Київ. ун-т ім. Т.Шевченка, мех.-мат. ф-т (2003), «Математика»; Унів. економіки і права КРОК, юрид. ф-т, «Правознавство» (2014).

У 2002-2004 член редкол. неофіц. інтернет-газети Київського ун-ту; 2002 – перем. конкурсу есе Об'єднання гуманістів України; 2003 – відзнака Київського міського голови “Волонтер року”; 2004-2006 фрілансер, публікувався у інтернет-виданнях та пресі; у 2007 редактор відділу соціальних проблем газети “Вечірні вісті”; з 2008 р. засновник та видавець газети “Правдошукач”; з 2010 р. засновник та видавець журналу “Мораль”; з 2012 р. засновник та видавець релігійного бюлетеня “Ідеаліст”.

Член Національної спілки журналістів України, Незалежної медіа-профспілки України. Активіст Коаліції з протидії дискримінації в Україні. Член громадської ради при Міністерстві культури України. Член Літературного Форуму.

Автор збірок прози “Я традиція” (2013), “Самоучка” (2014), брошур “Правдошукач: 5 років незалежності однієї газети” (2013), “Мій Євромайдан”, “Не воюй” (2014), збірки проповідей релігійної віри в найвищу цінність людини “Розумію. Вірую. Люблю” (2013), філософського трактату “Суверенітет особистості: традиції та перспективи” (2014), збірок прози російською мовою “И в смертной схватке с целым морем бед...” (2013), “Я традиция” (2013). Співавтор публікацій з правознавства у науковій періодиці, законопроектів. Упорядник збірки есеїв про душу “Душа і сучасність: діалог мислителів” (спільно із І. Дмитруком, 2015). Веде блоги в соціальних мережах Facebook, Twitter, Вконтакте, на сайтах “Кореспондент”, “Ліга Блоги”, “Народні блоги”, “Телекритика”, “Ехо Москви”. Володіє англ. мовою. Захопл.: книги, дизайн, гумор, головоломки, комп'ютерні ігри, вікіпедія, дискусії в соцмережах.

Зміст

ОДИН У ПОЛІ РАДІЄ ВОЛІ (3) Тобі, душа, бажаю стати океаном (5) Не бійся (6) Повір (7) Душа – це людина в центрі буття (9) Тарас Шевченко воскрес і написав вірш про істину (16) Історія кола (17) Українська народна пісня “Руський гімн” (19) 37,7 (20) Пий чай (21) Весінній водоспад (22) Поетичний листок тупика цегляних п’ятиповерхівок (23) Гімн громадянинові всесвіту (26) Сама (28) Поглинь (29) Щодня (30) Скрипки (33) Серця (35)

ОСТАННІ НОВИНИ З ТЕМНИХ ВІКІВ (37) Сліпий у місті (39) La Calunnia (43) Безсоння (44) Голоси (46) Цензура понад усе? (49) Не продайся, прекрасна душа (51) Полеміка про космічне господарство (52) Всіх проблем не усуне любов (53) Зоряний календар (54) Спам для бога (56) В іржавих трубах б’ється пульс життя (57) Мої думки не збігаються (58) Я зупиню тебе, вітер (59) Відеоблог диктатора (60) Євангеліє від Морфея (61) Мозгобійка (62) Погані новини (63) Билися до крові хлопці на майдані (64) Ні (67) Народ повстав, відчувши гнів (70) Білі (71) Занадто (74) У прольоті (76) Вирок народу (79) Я живу в нереальній реальності (80)

ОСЕЛ, АЛЕ НЕ БУРИДАНІВ (81) Підманули, підвели! (83) Прощання з роком пацюка (85) Пух на рильці (90) Криза жанру (91) Складаємо літературу (94) Осел, але не буриданів (95) Я виборець, не чайник (98) Хтось за кермом “Фольксвагена” (99) Віршик про український паспорт (102) Балада про конституційний суд (106) Люди, якими керує Гарант (107) Цугцванг провокатора. Ні ходу без мату (110) Телевізійна кулінарія (113) Правдошукач (114) Згубна мрія (115) Виборчий вертеп (117) Не прославляйте плем’я людодідів (118) Підніжка для вояк (119) Наш міністр у Кремль приціливсь (120) Мене не збуджує “Х..йло” (121) Міністру-командиру загону “Зброя культури” (122) Партії скаженої “орлиці” (123) Волонтери смерті (124) Балада про люстрацію (125) Кришнаїти (127) Полеміка про хитрого змія (128) Від причастя відлучає (139) Бабліща дофіга розтратив (140) Овечкам вціліти, насититись вовку (141) Пєтя чао (142) Чули? Путін буде богом! (143) Смішна війна (144) Читайте! (147)

ПРО АВТОРА (148)

Літературно-художнє видання

Юрій Шеляженко

Душа – це людина в центрі буття

Ідеалістична поезія, лірика, сатира та жарти

Відповідальний за випуск, редагування,
коректуру, оформлення, комп'ютерний набір
та верстку: Ю. В. Шеляженко.

Підп. до друку 10.04.2015 р. Формат 60x84/16.
Папір офсетний. Друк лазерний. Гарнітура Букварна.
Умовн. друк. арк. 8,8. Обл.-вид. арк. 4,8.
Наклад 500 прим. Зам. № 22.

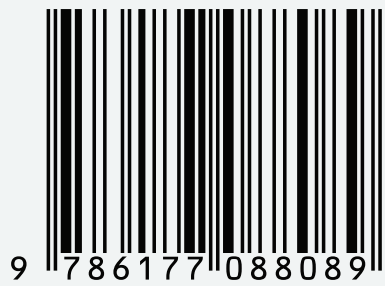
Видавець Шеляженко Юрій Вадимович,
вул. Тверський тупик, буд. 9, к. 82, м. Київ, 01042.
Тел. +38 (097) 317-93-26, факс +38 (044) 529-04-35.
E-mail: yuriy.sheliazhenko@gmail.com

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців, виготівників і
розповсюджувачів видавничої продукції серія ДК № 4425,
видане Державним комітетом телебачення і
радіомовлення України 22.10.2012 р.

Віддруковано на власному обладнанні.

WWW.ВИДАВЕЦЬ-ШЕЛЯЖЕНКО.УКР

ISBN 978-617-7088-08-9

9

786177 088089